

Zeeland

Heerlijk een paar dagen naar Zeeland, even er tussenuit. Alleen door mijn autisme is dit niet zo vanzelfsprekend. Zo moet ik met de boeking al rekening houden met de plek waar het hotel gelegen is. (In een rustige omgeving, dus niet midden in het centrum.) De route naar het hotel moet eenvoudig zijn omdat ik er zelf naartoe moet rijden en ik moet mijn auto er goed kwijt kunnen. Door op deze dingen te letten, neem ik al een beetje spanning bij mij weg zodat zo'n vakantie ook voor mij leuk is.

Het autorijden kost me veel energie en daarom nemen mijn vriend en ik tussendoor even een plaspauze zodat ik me een beetje kan opladen. Ik parkeer de auto bij een tankstation langs de snelweg en daar besluiten we om ook gelijk iets te drinken te halen. De koffieautomaat werkt niet helemaal naar behoren en zorgt voor verwarring. Er gebeurt niks, maar ik heb mijn bankpas wel al tegen de betaalautomaat aangehouden en dus probeer ik het nog een keer. Eindelijk komt er een bruine dampende koffiestraal uit de automaat. *Maar heb ik nu dan twee keer betaald?*

Na onze plaspauze besluiten we eerst naar de Plompe toren (Is een toren van 23 meter hoogte die uitkijkt op de zee en omgeving.) te rijden in plaats van het hotel, omdat we wat te vroeg zijn. We kunnen namelijk pas vanaf drie uur 's middags inchecken en deze toren ligt op ongeveer 10 minuten rijden van ons hotel. Het kost me nu wel minder moeite om te schakelen, omdat ik zelf voor deze verandering gekozen heb en daarnaast is het ook leuk. Ook komt het niet geheel onverwachts, ik had er al rekening mee gehouden dat we te vroeg zouden zijn. We zijn immers ook vroeg vertrokken.

We zijn lekker uitgewaaid bovenop de Plompe toren en hebben zelfs zeehonden gespot door de verrekijker. Ik heb er heel erg van

genoten, maar ben blij dat ik zo even in de hotelkamer kan bijkomen van de afgelopen uren.

De eerste nacht slaap ik niet. Het bed ligt anders dan thuis, de omgeving is vreemd en er ligt iemand naast me in bed. Al is dat laatste niet geheel ongebruikelijk. Het dekbed ruikt een beetje muffig en ik smelt eronder weg. Ik hoor andere geluiden en verlang nu alweer naar mijn eigen vertrouwde omgeving. Maar gelukkig ben ik niet helemaal alleen en heb ik mijn vriend in de buurt die me gerust kan stellen als ik dit nodig heb.

De volgende dag gaan we wandelen via een uitgestippelde route die vermeld staat op het bord bij de duinen. Halverwege onze route mogen we ineens niet verder vanwege het broedseizoen en moeten we ons dus aanpassen. Dat is lastig voor mij omdat ons plan nu ineens in duigen valt en we iets anders moeten bedenken. Het kost me dan ook de enige moeite om te accepteren dat het niet anders is. En de rest van de route blijf ik geïrriteerd omdat dit niet duidelijk bij de route vermeld stond.

Na onze wandeling van 20 kilometer trekken we ons terug in onze hotelkamer en lassen we een time-out in. Ik ga een boekje lezen op mijn bed en mijn vriend gaat op YouTube filmpjes kijken om te ont-prikkelen. Zo'n time-out is voor mij heel prettig, omdat ik vaak erg overprikkeld ben en op deze manier een beetje bij kan komen van alle indrukken. Als ik dit niet zou doen, heeft mijn vriend de rest van de avond niks meer aan mij omdat ik dan geen energie meer over heb en alleen nog maar wil slapen.

De tweede nacht lukt het me wel te slapen. Maar goed ook, want ik moet nog het hele stuk terug naar huis rijden, terwijl mijn vriend lekker naast mij kan liggen pitten.